

Horváth Ödön

Ő és mi

Drabális Góliátok tenyerére
építettük felhőkarcolóinkat.
Boldogok vagyunk: koromfelhő ringat.
Jól kalkuláltunk. A dolog megérte.

A Kígyó is örül. A tettenérés
következménye bizony tudható volt.
Mi mégis azt gondoltuk, egész kódolt
valóságunk csupán szellemidézés.

Ádám, az első, sejtette jövőjét.
Gyermekcacagás közben is komor volt;
összehívta az öregek tanácsát.

Tanakodtak, döntöttek, majd leölték,
tűzre rakták az áldozati bárányt.
Már pitymallott, mire a füst eloszlott.

A vádlottak padján

Indítsunk pert magunk ellen. Mondjuk ki
magyarán: életünk több mint felében
vérlázító dolgokkal foglalkoztunk;
sosem érdekelt mások szenvedése.

Főnökünk előtt sunyin hajbókoltunk,
de beosztottunkkal megalázóan
bántunk; ha valami éppen nem tetszett,
nyersen útszéli szavakkal illettük.

Gyakorta kocsmáztunk, részegesked-
tünk,
ha összeszólalkoztunk, verekedtünk,
otthon is, utcán is, úgy állat módra.

Teli pofával zabáltunk, falánkul
habzsoltunk fel mindent, ami adódott;
jöjjön a gyors, megérdemelt ítélet!